బంధం

శ్రీకళ అబ్బరాజు

(గతసంచిక తరువాయి)

"ఈ పిల్ల ఎక్కడికి పోయిందో ఏమైపోయిందో? ఇంత రాత్రయ్యింది. సెల్ కూడా వదిలేసిపోయింది" కాలుగాలిన పిల్లిలా అటూ యిటూ తిరుగుతూ ఆందోళనగా అంది రాజేశ్వరి.

"ఊరికే కొడుకూ, కోడలు మధ్య గొడవలు పెట్టకు అనేది అందుకే. ఆ పిల్ల ఏ అఘాయిత్యం అన్నా చేసుకుందో లేకపోతే నేరుగా పోలీస్ స్టేషన్‌కే వెళ్ళిందో ఎవరికి తెలుసు?" సోఫాలో కూర్చుని పిల్లాడ్ని ఒళ్ళో పడుకోబెట్టుకుంటూ అంది రవళి.

"నేనేం చేయలేదే తల్లీ. నీ తమ్ముడు ఒట్టి మూర్ఖుడు. ఈ మధ్య మళ్ళీ ఆ సుజీని తగులుకున్నాడు. నా పాటికి నేను కోడలు యింటికి రాలేదని టెన్షన్ పడుతూనే వున్నాను. వాడిపాటికి వాడు బ్యాగు సర్దుకుని బెంగుళూరు వెళ్ళిపోయాడు."

"అంటే ఈ ఉద్యోగానికి కూడా నామాలు పెట్టాడా?"

"వాడికిప్పుడు ఉద్యోగం చేయాల్సిన పనేంటి? చేతిలో డబ్బు.." అనబోయి మాటలు మింగేసింది.

"నేనిప్పుడే చెబుతున్నా! ఆ సుజీ చాలా ఫాస్ట్ దాన్ని పట్టుకుంటే నీ గతి అధోగతే. ఆ పిల్ల నిన్ను తన్ని తరిమేస్తుంది. ఎలాగైనా సుమ ఈ యింట్లో నిలబడితే నీకూ, నాకూ మంచిది తెలుసుకో" తల్లికి సలహా యిచ్చింది రవళి.

"ముందు ఆ పిల్లని యింటికి రానీ. నాకు టెన్షన్‌గా వుంది. ఏదన్నా జరిగితే లేనిపోని పోలీసుల గొడవ. వాళ్ళ నాన్న ఆత్మహత్య చేసుకున్నప్పుడు పోలీసుల్ని మేనేజ్ చేయలేక చచ్చాం. ఇప్పుడు ఒంటరిదాన్ని అయ్యాను. ఏం చేయగలను? పోనీ వాళ్ళ నాన్న దగ్గరికేమన్నా వెళ్ళిందంటావా? వెతుకుదామన్నా హోరు వాన." రాజేశ్వరి అంటూండగానే తలుపు చప్పుడైంది.

"పోలీసులు కాకూడదు దేవుడా" అని దణ్ణాలు పెట్టుకుంటూ వెళ్ళి తలుపు తీసింది రాజేశ్వరి.

తలుపు గడియ తీస్తూనే గాలికి 'ధన్'మని తలుపులు వాటంతటవే తెరుచుకున్నాయి. ఈదురుగాలికి వానజల్లు ఈడ్చికొట్టింది.

ఎదురుగా ముద్దగా తడిసి బురద అంటుకున్న బట్టలతో కమిలిపోయిన మొహంతో నిలబడివుంది సుమ.

ఆమె జుట్టులోనుంచి, బట్టల్లోనుంచి నీళ్ళు ధారలుగా కారుతున్నాయి. ఆ కళ్ళలో ఒక విధమైన మొండితనం, నిర్వేదం స్పష్టంగా కనిపిస్తూ వున్నాయి.

ఆ కళ్ళలో ఒక విధమైన మొండితనం, నిర్వేదం స్పష్టంగా కనిపిస్తూ వున్నాయి.

సుమ వాలకం చూసి రాజేశ్వరి గుండెలు దడదడమన్నాయి. కోడల్ని ప్రశ్నించడానికి ధైర్యం చాల్లేదు.

"రామ్మా! లోపలికి రా!" అంటూ చేయిపట్టుకుని లోపలికి తీసుకెళ్ళింది.

రవళి వెంటనే లేచి స్నానం చేయించి, తల తుడిచి మార్చుకోవడానికి బట్టలుయిచ్చింది.

తల బాగా ఆరబెట్టి వేడిపాలతోబాటు, క్రోసిన్ టాబ్లెట్ కూడా యిచ్చి వెచ్చగా పడుకోబెట్టారు.

"హమ్మా.. ఇంత సేవలు యిప్పటివరకూ నేనెవరికీ చేయలేదు. చచ్చిపోయిన మీ నాన్న కూడా నా చేత చేయించుకోలేదు" హాల్లోకి వచ్చి సోఫాలో కాళ్ళు పైకి పెట్టుకుంటూ ఆయాసపడింది రాజేశ్వరి.

"ఆ అమ్మాయి ఎంతైనా నీ అన్న కూతురు. తల్లి చచ్చిపోయి నిండా నెలరోజులు కాలేదు. చిన్నపిల్ల మనసు చెదిరిపోయి వుంటుంది. మరీ ఏడిపిస్తే మనకే తిరిగి కొడుతుంది. కాస్త నీ కొడుకు దారికి వచ్చేదాకా ఆ పిల్లని జాగ్రత్తగా చూసుకో" హితబోధ చేసింది రవళి.

"నిజమేనే" తలాడించింది రాజేశ్వరి. "ఇందాక ఆపిల్లని చూసి గుండె ఆగి, చచ్చినంత పనైందనుకో. దెయ్యం పట్టిన దానిలా భీతిలేకుండా మొండిగా నిలబడివుంది" ఆ దృశ్యాన్ని గుర్తుచేసుకుని, భయంగా కళ్ళు మూసుకుంది.

ప్రొద్దున నిద్రలేచేసరికి, కాస్త తేలిగ్గా అనిపించింది సుమకి. ముందురోజు జరిగినదంతా ఒక కలలాగా ఏదో సినిమాలో చూసినట్టుగా అనిపించింది. దాన్ని తిరిగి గుర్తుచేసుకోదలచుకోలేదు ఆమె.

నెమ్మదిగా లేచి తయారై వచ్చేసరికి, రాజేశ్వరి టిఫెన్ సిద్ధం చేసి వుంచింది.

"ఎక్కడికి వెళ్ళాలని రెడీ అయ్యావు? నీ కసలే ఒంట్లో బాలేదు. కాస్త తిని రెస్టు తీసుకో" అంది సుమని ఎగాదిగా చూస్తూ.

సుమ మాట్లాడకుండా టిఫిన్ తినడం పూర్తిచేసి, హేండ్ బ్యాగ్ తగిలించుకుంది.

"సాయంత్రానికల్లా యింటికి వస్తాను కంగారు పడకండి" మేనత్తకి చెప్పింది వెళ్ళబోతూ.

రాజేశ్వరి ఏదో అనబోయినదల్లా ఆగి సుమ వెళ్ళినవైపే చూస్తూ నిలబడిపోయింది.

"ఇన్ని రోజుల తర్వాత నువ్వు మా యింటికి రావడం, సర్ప్రైజింగ్‌గా వుంది" అంటూ "అర్రెరె ఏంటా దెబ్బలు మొహం మీద?" సుమని చూస్తూనే అడిగింది సీమ.

"గుమ్మానికి కొట్టుకున్నాను. అంకుల్ యింట్లోలేరా?" అడిగింది లోపలికి అడుగుపెడుతూనే.

"ఓహో అంటే నీ జాబ్‌కి డాడీ రికమెండేషన్ కోసం వచ్చావు కానీ నాకోసం కాదన్నమాట" అంది మూతి విరుస్తూ.

"అలాంటిదేమీ లేదు. రెండు కలిసి వస్తాయని వచ్చాను. మోహిత్ బెంగుళూర్ వెళ్ళాడు. నాకు రోజంతా యింట్లో తోచడంలేదు. ఈ జాబ్ వస్తే నాకు బావుంటుంది. నైన్ టు నైన్ సాఫ్ట్‌వేర్ జాబ్స్ చేయదల్చుకోలేదు. సివిల్స్‌కి ప్రిపేరవలేను. లైబ్రరీలో అయితే, హాయిగా నిశ్శబ్దంగా వుంటుంది. పని తక్కువ. నాకూ చదువుకోవడానికి ఈజీగా వుంటుంది. ఎటువంటి పరిస్థితిలోనూ ఈ జాబ్‌ని వదులుకోవాలని లేదు నాకు."

"సారీ డాడీ వూళ్ళో లేరు" చెప్పింది సీమ. "కానీ, నువ్వేం కంగారు పడకు. ఈ కాంట్రాక్ట్ ఉద్యోగం ఖచ్చితంగా నీకే ఏదో అంటారు చూడూ..

"ఆ నిశ్శబ్ద నీరవం"

"ఆకులు కదిలినా, చీమ చిటుక్కుమన్నా వినిపించేంత నిశ్శబ్దం"

"ఒంటరితనాన్ని గుర్తుచేసి, నిలువునా కాల్చివేసే వాతావరణం" ఇలా అంటుంటారే అది భరించలేక. చాలామంది ఆ జాబ్ వదిలి పారిపోతూ వుంటారట. డాడీ మొత్తుకుంటారెప్పుడూ. నువ్వేమో ఎగురుకుంటూ, చేస్తానంటున్నావ్. ఇక నీకు ఈ ఉద్యోగం వచ్చినట్టే అనుకో. నాదీ గ్యారంటీ" అంది భరోసాగా భుజం తడుతూ. మధ్యాహ్నం లంచ్ సీమ వాళ్ళింట్లోనే చేసింది సుమ.

తిరిగి యింటికి వెళ్ళబోయేటప్పుడు "ఐ యామ్ సారీ సీమా! నీ డబ్బు తిరిగి యివ్వడానికి నాకు కాస్త టైం కావాలి" అంది స్నేహితురాలి చేతిని ముట్టుకుంటూ.

"నో ఫార్మాలిటీస్. నీ దగ్గర వున్నప్పుడే యివ్వు. నువ్వూ మీ నాన్నగారూ దగ్గరయ్యారు. అయామ్ సో హాపీ. త్వరలోనే ఆదిత్య కూడా నార్మల్ అవుతాడు. నీ ప్రాబ్లమ్స్ అన్నీ తీరిపోతాయి" అంది నమ్మకంగా.

ప్రసాదరావుగారి యింటి కాంపౌండ్ వాల్ దాటి లోపలికి అడుగుపెట్టింది సుమ. చాలా రోజుల తర్వాత స్థిమితంగా యింటిని, యింటి ముందున్న గార్డెన్‌ని పరికించి చూసింది. మేడమీద ప్రసాదరావు స్టడీరూం కిటికీ అక్కడికి కనిపిస్తూ వుంది. ఆ గదిలో సాయంత్రాలు పుస్తకాలు చదువుతూ తండ్రితో చర్చించడం, వసుంధర కాలేజీ నుంచి వచ్చేదాకా అక్కడే కిటికీ దగ్గర కూర్చుని ఎదురు చూడడం గుర్తొచ్చాయి.

"ఆదిత్య ఎప్పుడూ ఏదో పని చేస్తూ ఈ గార్డెన్‌లోనే తిరుగుతూ వున్నట్టుండేది" అనుకుంటూ పూలమొక్కల వైపు చూసింది. గార్డెన్‌కి యిదివరకు ఉన్న కళలేదు.

వానలకి మొక్కల మధ్యలో కలుపు బాగా పెరిగిపోయి వుంది. పాదులు సరిగ్గా లేక వానలకి నీళ్ళు నిలబడి చాలావరకు మొక్కలు ఎర్రబారిపోయి వున్నాయి.

"కాకా! మాలి రావడంలేదా? తోటంతా యిలా వుంది?" అటుగా వస్తున్న రామయ్యని అడిగింది.

"ఆదిత్య బాబు సరిగా జూస్తలేడు బిడ్డా! దానితోని మాలిగూడ సరిగ్గా వస్తలే. వచ్చినా మంచిగ జేసుడు లే" చెప్పాడు రామయ్య.

"కాకా! రేపు సాయంత్రం నేను యిదే టైంకి యిక్కడికి వస్తాను. మాలిని ఒకసారి నాకు కనిపించమని చెప్పు. ఏమేమి పనులు చేయాలో చెప్పి వెళతాను" చెప్పి లోపలికి నడిచింది.

"నాన్నా! ఈ మధ్య మీరు రాసిన వ్యాసాలు వుంటే యివ్వండి. టైప్ చేసి పెడతాను" వస్తూనే స్టడీరూంలో టేబుల్ మీద పుస్తకాల్ని సర్దుతూ తండ్రితో అంది.

"నువ్వెప్పుడో ఒకసారి వస్తావు. ఈ పనులన్నీ నీకు ఎందుకమ్మా?"

"ఇవి పనులు ఎప్పటినుంచి అయ్యాయి? టైపు కొట్టినట్టూ వుంటుంది. కొత్త విషయాలు నేర్చుకున్నట్టూ వుంటుంది అనేవారు మర్చిపోయారా?" అంటూ తండ్రి వైపుకి తిరిగింది.

"సుమా మొహం మీద ఆ దెబ్బలేమిటి? ఏం జరిగింది?" అడిగాడాయన సుమ మొహం చూస్తూనే, కంగారుగా!

"అబ్బా! నిన్న వానకి వరండాలో జారిపడ్డాను నాన్నా! ఇప్పటివరకు కనిపించిన అందరూ అడిగారు. చెప్పి చెప్పి విసుగొచ్చింది" అంది నవ్వేస్తూ.

"నీకొక మాట చెబుదామని మర్చిపోయానమ్మా! నీ బ్యాంక్ ఎకౌంట్ క్రెడిట్ కార్డ్స్ ఏటియమ్ కార్డ్స్ మనింట్లోనే వుండిపోయాయి. నీకేమైనా అవసరాలు వుంటాయి. తీసుకెళ్ళి వాడుకో. డబ్బుకి యిబ్బంది పడకమ్మా" వాత్సల్యంగా అన్నాడాయన.

ఆయన చెబుతూ వుండగానే సుమ కళ్ళలో నీళ్ళు చిప్పిల్లాయి. రెండురోజుల క్రితం డబ్బుకోసం పడ్డపాట్లు కళ్ళముందు కనిపించాయి. పట్టుదల, అభిమానం, తండ్రి ప్రేమ ముందు చిత్తుగా ఓడిపోయినట్టు అనిపించింది.

"అలాగే నాన్నా!" తడిగొంతుతో చెప్పింది.

"మీకు యింకో విషయం చెప్పాలి. నేను యూనివర్శిటీ లైబ్రరీలో జాబ్ కోసం ప్రయత్నిస్తున్నాను ఖచ్చితంగా దొరుకుతుందనే నమ్మకంగా వుంది. ఒకవేళ, జాబ్ వస్తే ఇక మీదట ఆదివారాలు మాత్రమే యిక్కడికి రాగలను" వివరంగా చెప్పింది.

"డబ్బు కోసమే అయితే నువ్వా జాబ్ చేయక్కర్లేదు. నీ ప్రిపేరషన్ దెబ్బ తినకుండా చూసుకో" హెచ్చరించాడు.

"ప్రిపరేషన్‌కి ఎటువంటి యిబ్బంది వుండదు నాన్నా! నా మాట నమ్మండి. జీవితంలో నా అంతట నేను ట్రై చేసి చూద్దామనుకుంటున్నాను. నన్నూ లైఫ్‌ని తెలుసుకోనీయండి."

"సరేనమ్మా! నీ యిష్టం. కానీ, నీకు ఎటువంటి యిబ్బంది వచ్చినా నాకు చెప్పాలి" అంటూ సుమ భుజం తట్టాడు.

"మామయ్యా రాజ్ అంకుల్ ఫోన్ చేశారు. రేపు మిమ్మల్ని వచ్చి కలుస్తారట" అంటూ గదిలోకి వచ్చి సుమని చూసి ఠక్కున ఆగిపోయాడు.

"రా..రా! నీతో మాట్లాడాలనుకుంటున్నాను. నువ్వే వచ్చావు. సుమ క్రెడిట్ కార్డు లిమిట్ పెంచాలి. బాంక్ వాళ్ళతో మాట్లాడు. ఇంకా ఎకౌంట్‌లో మనీ ఎంతుందో చెక్ చేసి, అవసరమైతే నా ఎకౌంట్ నుంచి ట్రాన్స్‌ఫర్ చేయి" చెప్పాడు.

"అలాగే మామయ్యా" అంటూ తలాడించాడు. అనుకోకుండా సుమ వైపుకి చూశాడతను.

ఒక్క క్షణంపాటు యిద్దరి చూపులూ కలుసుకున్నాయి.

"నీకింకా వేరే పనులేమన్నా వున్నాయా" ప్రసాదరావు ఆదిత్యని అడుగుతూ వుండగానే.

"హాయ్! నువ్విక్కడ వున్నావా?" అంటూ ఒక అమ్మాయి వచ్చి ఆదిత్య పక్కన నిలబడింది.

"నమస్తే అంకుల్" ప్రసాదరావుకి చెప్పి

"మీరు." అంటూ సుమని చూసి ఆగిపోయింది.

"తనే సుమ మామయ్య కూతురు" మిగిలిన పరిచయం పూర్తిచేశాడు ఆదిత్య.

"ఈ అమ్మాయి దీప్తి. మీ అమ్మ కొలీగ్ కూతురు. ఆదిత్యకి కాబోయే భార్య. మీ అమ్మ పట్టుబట్టి చేయించింది వీళ్ళిద్దరి ఎంగేజ్‌మెంట్" ప్రసాదరావు కూతురికి పూర్తి వివరం యిచ్చాడు.

సుమ అప్పుడు సరిగ్గా చూసింది దీప్తిని. స్టన్నింగ్ బ్యూటీ కాకపోయినా, చూడడానికి అందంగానే వుంది.

ఆమె వేసుకున్న చుడీదార్, ఆమె అభిరుచికి తగినట్టుగా ప్రత్యేకంగా కనిపించింది.

"ఫియాన్సీని యింప్రెస్ చేయడానికి కాబోలు కొంచెం ఎక్కువగా తయారై వచ్చింది" అనుకుని చిన్నగా నవ్వుకుంది సుమ.

"కూర్చోండి కాఫీ తెస్తాను" అని లేవబోతుంటే, వారించింది దీప్తి.

"సారీ! వుయ్ హావ్ ప్లాన్స్" అని సుమతో చెప్పి

"మనం వెళదామా?" అంది ఆదిత్య భుజం మీద చేయివేస్తూ.

"వెళ్ళొస్తాను మామయ్యా! డిన్నర్‌కి నాకోసం ఎదురు చూడకండి" చెప్పి దీప్తితో బాటు కిందకి వెళ్ళాడు ఆదిత్య.

వాళ్ళు వెళ్ళిన ఐదు నిముషాలకి, సుమ కూడా మేడదిగి, ఆదిత్య గదిలోకి వచ్చింది.

అతని అలమరలో మాగ్‌జైన్స్ కోసం చూస్తూ, పక్కనే కనిపించిన బాక్స్‌ని తెరిచి చూసింది.

అందులో ఇంకో పెట్టెలాంటిది కనిపించింది. దాంట్లో డైమండ్ పొదిగిన వుంగరం వున్న బాక్స్. ఇంకా కొన్ని కార్డ్స్ ఉన్నాయి.

సుమ వాటిల్లో నుంచి ఒక పసుపు పచ్చని కార్డుని తీసి చూసింది. అందులో 'టు. ఆదీ' అని వంకర టింకరగా రాసి వున్న అక్షరాలు, పక్కన ఒక పువ్వు బొమ్మ వేసివుంది. అది ఒకటే తరగతిలో ఆదిత్య పుట్టినరోజుకి యిచ్చిన గ్రీటింగ్ కార్డు. ప్రతిసంవత్సరం సుమ యిచ్చిన గ్రీటింగ్ కార్డులన్నీ జాగ్రత్తగా భద్రపరిచి వున్నాయందులో. వాటి అడుగున ఎంగేజ్‌మెంట్ కోసం కొన్న పట్టుచీర కనిపించింది. ఆదిత్య దీప్తికి యివ్వకుండా దాచి వుంచిన చీరని, వుంగరాన్ని చూసి, సుమ మనసు బాధతో మూలిగింది.

"అయామ్ సారీ బావా! నిన్ను చాలా బాధపెట్టాను" మునివేళ్ళతో చీర అంచుల్ని తాకుతూ మనసులోనే అనుకుంది.

ఇంతలో ఎవరో వస్తున్నట్టుగా అలికిడి అవడంతో, సుమ గబుక్కున ఆ పెట్టెను లోపలికి తీసి లేచి నిలబడింది.

ధన్ మని తలుపుని తోసుకుంటూ ఆదిత్య లోపలికి వచ్చాడు.

"నువ్వా యిక్కడేం చేస్తున్నావు?" కనుబొమలు ముడుస్తూ కోపంగా అడిగాడు ఆమెని చూస్తూనే.

"గార్డెనింగ్ మ్యాగజైన్స్ కోసం వచ్చాను. నువ్వు పట్టించుకోకపోయినా, నేను వదిలేయదల్చుకోలేదు" అంది తొణక్కుండా.

"ఇప్పుడు హఠాత్తుగా మా అందరిమీదా అంత ప్రేమ పుట్టుకొచ్చిందన్నమాట. ఎందుకు? మళ్ళీ నమ్మించి మోసం చేయడానికా?"

"ఆదీ ప్లీజ్. అలా అనకు. అయామ్ వెరీ సారీ" అంటూ రెండడుగులు ముందుకు వేసింది. "జరిగింది మర్చిపోయి మనం యిదివరకటిలా వుండలేమా? చిన్నతనం నుంచి కలిసి పెరిగాం. మన మధ్య ఏ రిలేషనూ లేదా?" ఆవేదనగా అంది.

"మనిద్దరి మధ్య వున్న ఒకే ఒక్క రిలేషన్ మామయ్య. ఆయన కోసమే నేను నిన్ను భరిస్తున్నాను అంతే" తీవ్రంగా అన్నాడు.

"నిజంగా నామీద అంత కోపం పెంచుకున్నావా ఆదీ! ఇవాళ ఉదయం నుంచీ నా మోహం చూసిన ప్రతి ఒక్కరూ ఈ దెబ్బలు ఎలా తగిలాయి? అని అడిగినవాళ్ళే.అందరికీ నేను అబద్ధం చెప్పాను. నాన్నతో సహా. నీకు మాత్రం నిజం చెప్పాలనిపించింది. కానీ, నువ్వు అడగలేదు. ఎనీ హౌ ! కంగ్రాట్స్. దీప్తీ, నువ్వూ మేడ్‌ఫర్ ఈచ్ అదర్‌లా ఉన్నారు. "

ఇంతలో తలుపు చప్పుడైంది.

"హే! ఆదీ ఇక్కడున్నావా నువ్వు?" అని నవ్వుతూ లోపలికి వచ్చింది దీప్తి.

ఇద్దరి మొహాలు సీరియస్‌గా వుండడంతో "ఈజ్ ఎవ్రీథింగ్ ఓ.కె?" అని అడిగింది ఆదిత్య వైపుకి తిరిగి.

"సెల్ ఫోన్ కోసం వచ్చాను" అంటూ ఛార్జింగ్‌లో వున్న సెల్‌ఫోన్‌ని తీసుకుని బైటికి నడిచాడు ఆదిత్య.

వారం తర్వాత నుంచి సుమ ఉద్యోగజీవితం ప్రారంభమైంది మోహిత్ బెంగుళూరు వెళ్ళిన దగ్గర్నుంచి తిరిగి యింటికి రాలేదు. మధ్యలో రెండుసార్లు సుమకి ఫోన్ చేసినా సుమ మాట్లాడలేదు.

రాజేశ్వరి మాత్రం అప్పుడప్పుడూ కొడుకుతో మాట్లాడడం, ఇంటి ఖర్చులకి డబ్బు పంపమని గొడవపడడం సుమ గమనిస్తూనే వుంది. కానీ తెలియనట్టే ఊరుకుంది.

చూస్తూ వుండగానే, నెలరోజులు గడిచిపోయాయి.

ఆ రోజు ఆదివారం.

ఉదయం తొమ్మిది గంటలకల్లా తండ్రి యింటికి వచ్చింది సుమ. వస్తూనే, నర్సరీ నుంచి తెప్పించిన కొత్త పూలమొక్కలను ఎటువైపు నాటాలో మాలికి వివరించి లోపలికి వచ్చింది.

ప్రసాదరావు గదిలోకి వెళ్ళి రెండు చిన్న చిన్న ప్లాస్టిక్ బాక్సులతో బైటికి వచ్చింది.

వాటి మీద "సండే, మండే" అని వారంలోని ఏడురోజులు పేర్లు రాసి వున్న అరలు వున్నాయి.

ఒక్కొక్కదానిలో వారం పాటు ప్రసాదరావు వేసుకోవలసిన మందుల్ని పెట్టి, రామయ్యని పిలిచింది.

"కాకా! రోజూ నువ్వు పనిలోకి వస్తూనే ముందీ మందుల పెట్టెని చూడాలి. ఏరోజు నాన్న మందులు వేసుకోకపోతే ఆ రోజు వెంటనే నాకు ఫోన్ చేసి చెప్పు. మళ్ళీ వచ్చే ఆదివారం యిలానే మందులు సర్ది యిచ్చి వెళతాను సరేనా?" చెప్పింది సుమ.

"అలాగే బిడ్డా!" తలూపాడు రామయ్య.

"ఇవాళ నాకు జీతం వచ్చింది కాకా! ఇది వుంచు. నీ మనవరాలికి ఏదన్నా కొనివ్వు" అంటూ కొన్ని వందలనోట్లు రామయ్య చేతిలో పెట్టింది.

"సంతోషం బిడ్డా! నువ్వు లేకుంటే యింట్లో గిట్ల సందడే లేదు. నీ కోసం ఆదివారమెప్పుడొస్తదా అని జూస్తంట. పైకి కనబడతలేగానీ సాబ్ గూడ బేజారుంటడు."

"అదేంటి కాకా బావ ఆఫీసు నుంచి ఆలస్యంగా యింటికి వస్తున్నాడా?" అడిగింది సుమ కనుబొమలు ముడుస్తూ.

"ఎప్పుడొస్తే ఏందిలే తల్లీ వస్తానే ఆయమ్మ బైటికి తీస్కెల్లిపోతది లేకున్నా బాబు గదిలోనే కూర్చుంటడు" చెప్పాడు రామయ్యా

"అవునా?" ఆలోచిస్తున్నట్టుగా అంది సుమ.

మేడమీద బాల్కనీలో నుంచి కిందకి చూస్తూ నిల్చున్నాడు ఆదిత్య. వానలకి మొక్కలన్నీ పచ్చగా నవనవలాడుతూ వున్నాయి.

గత నెలరోజులుగా సుమ గార్డెన్ మీద చూపించిన శ్రద్ధ కొట్టొచ్చినట్టుగా కనిపిస్తూ వుంది.

సుమ కొత్తగా చేసిన మార్పుల్ని ఆసక్తిగా పరికిస్తూ ఉన్నాడతను. ఇంతలో కాంపౌండ్ గేటు తీసుకుని లోపలికి వస్తూ కనిపించాడు ప్రసాదరావు. ఆయన పక్కనే చేయి పట్టుకుని నడుస్తూ సుమ. ఇద్దరూ వాకింగ్ నుంచి తిరిగి వస్తూ మాట్లాడుకుంటూ నవ్వుతూ వున్నారు.

చాలాకాలం తర్వాత మేనమామ మొహంలో సంతోషాన్ని చూశాడు ఆదిత్య.

ఆ ఆనందానికి కారణం సుమ అని అర్థమైందతనికి.

తెలియకుండానే, అతని చూపులు ఆమె మీదకి మళ్ళాయి. నీరెండలో ఆమె బుగ్గలు అద్దాల్లా మెరుస్తున్నాయి. నవ్వుతో ఆమె ముఖం మరింత వెలిగిపోతున్నట్టుగా కనిపించింది.

ఇంతలో ఉన్నట్టుండి వానాకాలపు మబ్బులు ఆకాశాన్ని బూడిదరంగుతో కప్పేశాయి. అవి ఆ ఆకుపచ్చని తోటనిపై నుంచి ఆసక్తిగా చూస్తున్నట్టు మరింత కిందకి వచ్చాయి. వాటి రెండింటి మధ్య చిక్కుబడిపోయిన సూర్యకాంతి హఠాత్తుగా సింధూర వర్ణంలోకి మారిపోయింది.

మూడు రంగుల్లో అందమైన ప్రకృతి దృశ్యం అద్భుతంగా ఆవిష్కరించబడింది. ఆ చిత్రంలో చక్కగా అమరిపోయినట్టున్న సుమనీ, ప్రసాదరావునే చూస్తూ ఒక్క క్షణం మైమరిచిపోయాడు ఆదిత్య.

"ఓహ్! ఆదీ నువ్వు యిక్కడ వున్నావా?" వెనుక నుంచి ఒక్క ఉదుటున వచ్చి, ఆదిత్య భుజాల మీద చేతులు వేసింది దీప్తి.

అతను హఠాత్తుగా ఊహాలోకం నుంచి వాస్తవంలోకి తూలిపడ్డాడు.

"కమాన్.. ఐ హేవ్ ఎ సర్‌ప్రైజ్ ఫర్ యూ" అంది ఉత్సాహంగా. తప్పనిసరై. ఆమె వెంట నడిచాడు ఆదిత్య.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments